

Jorma Huhtala

JÄÄLAUTOILLA- TANSSIJA

Jäälautoillatanssija

romaani

Jorma Huhtala

Accusando fieri infectum non potest

Jorma Huhtala

Jäälautoillatanssija

Lapsi pilvien pimeäin
Osa 3

Kirjoittaja on seuraavien
yhdistysten jäsen:

Suomen Tietokirjailijat STIK ry
Suomalaisen Kirjallisuuden Seura SKS ry
Helsingin Kirjailijat ry – Helsingfors Författare rf
TEOSTO ry
GRAMEX ry

© 2011 Jorma Huhtala
Kustantaja: Ars-Gnosis, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-6607-00-9

Kirjoittajan aiemmin julkaistut **kaunokirjalliset teokset**:

LAKEDAIMON – Laulurunoja sodasta, työttömyydestä ja rakkaudesta 2011

ISBN 978-952-498-575-8

Jorma Huhtala ja Books on Demand GmbH, Saksa

Uima-altaaseen syntynyt kala 2009 ja 2011 (uud. painos)

ISBN 978-952-92-5632-7, ISBN 978-952-92-9669-9

Ticomp Oy, Helsinki, Suomi ja Books on Demand GmbH, Saksa

Tsadin poika 2011

ISBN 978-952-92-9670-5

Ticomp Oy, Helsinki ja Books on Demand GmbH, Saksa

Oppi- ja tietokirjat:

Majoitusliikkeen turvallisuusriskit ja riskien hallinta 2004

ISBN 951-37-3810-8

EDITA Publishing Oy, Helsinki

Ulkomaanmatkailijan turvaohjeet 2002

ISBN 951-98-200-1-9, ISBN 951-98-200-2-7 (CD)

SECURUS, Helsinki

Ulkomaille matkustavan turvapassi 1999

ISBN 951-98-200-0-0

HOTSEC Oy, Espoo

Turvallisuus hotelli- ja ravintola-alalla 1997

ISBN 951-9185-06-2

RESTAMARK, Helsinki

Vanha Taistelija 1995

Laulukokoelma sotiemme veteraaneille

HOTREC, Helsinki (Sibelius Akatemia, 15 laulua)

Maksutavat ja maksuvälineet 1988

ISBN 951-860-813-X

VAPK ja Ammattikasvatushallitus, Helsinki

Kokous- ja konferenssipalvelut hotellin kannalta 1987

Haaga Instituutti, Helsinki

Hotel Manual – Teorian opiskelusta käytännön työn oppimiseen

1985 Haaga Instituutti, Helsinki

Jäälautoillatanssija

SISÄLTÖLUETTELO

sivu

ESIPUHE

1. Uima-altaan ulkopuolinen maailma	7
2. Symboliikka ja konkretia	28
3. Totkai myö ollaan Tsadista	36
4. Helvettiin minun kansliastani	47
5. Kuuluisuuksien Alppila	55
6. Äksy-Aimon käsittämätön innostus	61
7. Isän paraatisaappaiden vaiettu kohtalo	83
8. Aarne Tarkaksen ja T.J. Särkän puheilla	91
9. Nora Haque - Pikku suorasuu	98
10. Häkellyttävä kirje Luopioisista	103
11. Kyseenalaisia herkutteluhetkiä	112
12. Kolera-altaan siltavahdin elämänevää	125
13. Laiva on lastattu banaaneilla	139
14. Expo-hallin moppaajina	145
15. Ihmelapsi Robertino Loreti	154
16. Salaiset soittohetket ja ikkunamurto	161
17. Yövahteina Valman kaupassa	173
18. Musiikillinen läpimurto	182
19. Käry käy taas kerran	187
20. Kahden ikkunan loukussa	193
21. Sädiksen opissa ja ojennuksessa	205
22. Seiväshyppyä olohuoneessa	212
23. Suomen nuorin bändi ja ruumissauna	225
24. Kuka John Lennon, mikä ihmeen Beatles?	236

25. Huvilakadun femme fatale	250
<i>LOPPUSANAT</i>	267
<i>Latinankieliset aforismit käännöksineen</i>	269
<i>Lukijalle tiedoksi</i>	272

1. Uima-altaan ulkopuolinen maailma

Huikkea ja ehkä vähän uskaliasikin loikka lennätti minut kolmikerroksisen kotitalomme katolta viereisen Handelsgilletin ravintolarakennuksen katolle. Huikeaksi tätä hyppyä ei tehnyt sen pituus, joka oli vain runsaat kaksi metriä, mutta uskaliaaksi sitä voi sanoa, koska se piti tehdä noin kolmetoista metriä syvän talojen välisen kuilun yli. Ravintolarakennuksen katto oli suunnilleen samalla korkeudella kuin omamme, mutta sen peltikaton pintaan tömähdettyään piti salamannopeasti pudota polviasentoon ja ottaa pitävä ote sen hitsausaumoista välttääkseen liukumisen katon reunalle ja pahimmassa tapauksessa sen yli. Luotin itseeni, ja tällaisissa asioissa ymmärsin keskittyä olennaiseen. Siihen oli kaikki syy, sillä sellaisen matkan putoaminen asfalttipihalle tai kahta pihaa toisistaan erotavan teräsaidan päälle olisi merkinnyt varmaa kuolemaa. Katsoin taivaalle hypyn tehtyäni ja syystäkin. Päivä oli enemmän kuin helteinen. Pilvenhattaraakaan ei näkynyt.

Konttasin tulikuuman peltikaton harjalle ja sieltä annoin itseni liukua suoraan salaiseen piilopaikkaamme, jonka olimme Wexan kanssa keksineet aivan sattumalta erään

muutaman viikon takaisen kattoseikkailumme yhteydessä. Nimitimme sitä aurinkoterassiksi, koska emme olleet sille pläntille muutakaan tarkoitusta keksineet. Lyhyt vilkaisu ympärilleni varmisti tutun asian: näkyvissä ei ollut ristin sielua, niin kuin ei ollut aiemmillakaan kerroilla ollut. Katon takaosaa vastapäätä oli vain naapuritalon punatiilinen takaseinä, jossa ei ollut ikkunoita lainkaan. Asettuessani makaamaan betonipohjaiselle terassillemme mustaksi maalattu kattopelti hehkui kuumuuttaan ympärilläni, eikä terassin betonipohjan lämpötila siitä juuri poikennut. Aurinkoterassi muodosti käyttäjälleen täydellisen näkösuojan säällä kuin säällä, ja niin päivällä kuin pimeinä iltoinakin.

Vieläkin jyrkemmillä katoilla me olimme tosin seikkailleet, vaikka siitä ei pitäisi juuri puhua – eikä ainakaan sillä kehua. Pohjoisen Makasiinikadun ja Fabianinkadun kulmassa olevan, arkkitehtuuriltaan jugendia edustavan talon kulmatornin äkkijyrkkä katto oli tarjonnut puolihurahaneille pikkupojille jännitystä, jonka kaltaista minä tänä päivänä välttäisin viimeiseen saakka. Se oli se sama talo, jonka sisäpihan entisessä vossikkakuskien taukotilassa me olimme tutustuneet siellä asuneeseen tulevaan Suomen harmonikkamestariin ja hänen kotiinsa. Olen kulkenut Kaartintorilla usein aivan viime vuosinakin, katsellut sitä kattoa ja muistellut järjettömiä leikkejämme. Millä muullakaan ilmaisulla voisin kuvailla sitä, että noustuamme tornin äkkijyrkän katon pinnassa olevia terästikkaita aivan sen huipulle me irrotimme otteemme ja annoimme itsemme liukua katon toista sivua mahallamme takaperin aina katon lumiesteeseen asti. Siitä ei katon ulkoreunaan ollut enempää kuin kolmekymmentä senttiä. Tuo kaksinkertai-

sesta pellistä kyhätty ja pystyasentoon nostettu kymmenisen senttiä korkea seinäke pysäytti kymmenet liukumme viime hetkellä vajaan kahdenkymmenen metrin korkeudessa.

Kämmenieni elämänviivat kostuvat hiestä yhä vielä, viisikymmentä vuotta myöhemmin, kun katselen sitä kattoa ja eläydyn hetkeksi noihin senaikaisiin hevosenleikkehimme. Kuka tahansa meistä, Wexa, Ile, Juha, Kimmo tai minä itse olisin milloin tahansa voinut pudota sieltä kadulle. Lopputulos siinäkin tapauksessa olisi ollut kohtalokas. Mutta niin vain kävi, että yksikään meistä ei sieltä pudonnut. Ikivanha lumieste kesti painomme ihmeellisen hyvin, kun liukumme päättyi tömähtäen sitä vasten, kerta toisensa jälkeen. Talonmies Lahtisen vanhan museoauton katto sen sijaan oli antanut lopulta periksi, kun olimme sen katolle riittävän monta kertaa loikanneet viereisen rakennustyömaan muuntajakopin katolta. Ja tietenkin se olin taas ollut minä, jolle oli langennut pääosa tämän onnetoman episodin loppunäytöksessä. Olin räsähtänyt auton vanerikaton läpi kainaloitani myöten ja havainnut, että valtaosa vartalostani oli epämääräisessä asennossa museoauton sisällä, loppuosa sen katon ulkopuolella. Ile oli pelastanut minut pinteestä. Sen seurauksena minä olin päässyt rosoisen aukon kautta autoon sisälle. Sen jälkeen olimmekin pyöräilleet täyttä karkua aina Kaivopuiston hyppyrimäelle asti ja istuneet sen alla pohtimassa syntynyttä ongelmaa. Siellä minä sain ensimmäistä kertaa elämässäni oivalluksen, että miehen on vastattava teoistaan.

Mitään vakavaa vahinkoa en itselleni ollut sillä kertaa ol-

lut aiheuttanut. Taivaan Isä taitaa olla paikalla tai ainakin lähettyvillä pitämässä huolta pikkupojista näiden harrastaessa älyttömiä puuhiaan? Tai sitten siellä on ainakin Hänen edustajansa. Autovanhuksen omistaja Hessu Lahtinen tuntui olleen Hänen tuuraajanaan tässä tärkeässä tehtävässä, kun hän oli laupiaasti antanut anteeksi koko pahaan tarkoitamattoman tekoni. Sellaiseksi hän oli onneksi sen tulkinnut, ja aivan oikein olikin. Tekeväälle sattuu, ja hänen mukaansa paljon tekeväälle sattuu paljon.

Handelsgilletin ravintolarakennuksen katto on huomattavasti loivempi kuin sen jugend-tornin. Mutta ei sinnekään hyppääminen mitään lasten leikkiä ollut. Tai sitähän se itse asiassa juuri oli, mutta ei ihan siitä järkevimmästä päästä. Juuri tällaiset paikat ovat valitettavasti minun kaltaisilleni vilkkaille pikkupojille usein vastustamattomia haasteita, vaikka tyttöjä ei juuri sillä hetkellä paikalla olisi ollutkaan. Taitoja oli syytä harjoitella aina siltä varalta, että heitä jonain päivänä olisi. Sen katon takapuoleiselle osalle oli jostakin syystä aikoinaan rakennettu parin metrin levyinen ja pituudeltaan kolmemetrinen vaakasuora betonitaso, jota reunusti takorautainen, noin puoli metriä korkea aidake. Sen tasanteen me olimme paremman tiedon puuttuessa nimenneet Wexan kanssa aurinkoterassiksi.

Minä makailin lämmön aikaansaamassa puolihorteisessa tilassa paljaalla betonilla kädet taivutettuina pääni alle ja pohdin hajakuvina taas kerran parin ensimmäisten Helsingin-kuukausieni kokemuksia. Vaikka olin asunut kaupungissa jo vuoden, palasin usein ajatuksissani noihin al-

kuaikoihin. Ne edustivat varmaankin suurinta todellista muutosta minun elämässäni, minkä takia niitä piti kerrata uudelleen ja uudelleen. Edes karpästen surina korvieni juuressa ei häirinnyt tämän kesäpäivän rauhaa. Handels-gilletin keittiön avoimista ikkunoista ajoittain kuuluvia astioiden kolahduksia sen enempää kuin tarjoilijoiden keittiön väelle huutamia tilauksiakaan en rekisteröinyt mitenkään häiritsevinä tekijöinä. Mutta katolle asti nousevat, valmisteilla olevien ruokien tuoksut minä sentään aistin miellyttävinä asioina. Ennen kaikkea niissä saattoi erottaa kypsyvän lihan, paistetun sipulin ja minulle melko uuden tuttavuuden, valkosipulin herkulliset tuoksut. Olinhan minä sitäkin tosin edellisenä kesänä päässyt maistelemaan ensimmäistä kertaa, kun me olimme Wexan kanssa vierailleet Kauppatorin vihanneskauppiaspariskunta Timosten luona Kaarelassa. Pidin siitä heti. Mutta nyt nuo tuoksut muistuttivat minua siitä, että päivälliseen kotona oli aikaa tuskin kahta tuntia. Juuri sillä hetkellä minä nautin yksinolon suomasta täydellisestä rauhasta. Tänne korkean tason piilopaikkaani minä ajoittain päädyin kokoamaan ja järjestelemään ajatuksiani.

Olin alkanut tajuta päätyneeni vihdoinkin johonkin, josta näytti tulevan elämäni ensimmäinen pysyvä kotipaikka. Helsinki ympäröivine merineen, laivojen lähtötörrähtelyineen, kaupungin kohinoineen, tuoksuineen, monine ihmeineen, tapahtumineen, omituisuuksineen ja yllätyksineen oli alkanut tuntua minusta niin ihmeellisen rakkaalta, että en ollut sellaista kokenut aikaisemmassa elämässäni. En ollut edes osannut kuvitella, että jokin paikka voisi olla pysyvä asuinpaikka minullekin. Siksi en ollut osannut sel-

laista tietoisesti kaivata. Nyt se oli tarrautunut sieluuni kuin kuuma piki, enkä minä edes halunnut sen irrottavan otettaan minusta.

Kaikkiin kaupunginosiin suuntautuneen pyörällä polkemiseni ja toisaalta kaupungin kirjalliseen historiaan tutustumiseen liittyvän vaivannäköni jälkeen olin alkanut tuntea olevani osa Helsinkiä ja kuuluvani sinne. Koin ennennäkemätöntä rakkautta sitä kohtaan. Tajusin, että se tunne oli jotain, joka oli asunut näkymättömänä ja tiedostamattomana kaipuuna sisälläni. Nyt kun se kaippuu oli alkanut konkretisoitua todellisuudeksi, minulle oli syntynyt suorainen intohimo sitä ja sen olemusta kohtaan. Halusin tietää siitä kaiken.

Naisen ja miehen välisestä rakkaudesta minä en paljoa siinä vaiheessa ymmärtänyt. Koin aivan uutena asiana, että rakastuminen saattaa kohdistua myös kotipaikkaan. Tämänhän nyt tosin oli ennen minua tiennyt jokainen kissakin. Se Aaltosen Veikon perheen kissaemokin oli asunut minua vakinaisemmin koko ikänsä samassa huushollissa. Helsinki oli kotipaikkana osoittautunut minulle tällaiseksi rakkauden kohteeksi. Olin minä kaikesta huolimatta osannut pohtia naisten ja miesten välistä rakkautakin ja päätynyt erääseen filosofisena oivallukseni kokemaani ajatukseen: *nainen syntyy valmiiksi rakastuneena, miehen tehtäväksi jää vain osoittaa, kehen*. Oliko siinä sitten mitään todellisuuspohjaa, oli sivuseikka. Pidinkin tapauksessa tätä itse keksimääni oivallustani upeana. Helsinki oli kotipaikkana tehnyt minulle aivan saman. Sekin oli osoittanut olevansa rakastamisen arvoinen ja

tuntui vain odottaneen minun saapumistani sinne. Minulle oli käynyt siis päinvastoin: olin tietämättäni rakastunut etukäteen ajatukseen pysyvästä asuinpaikasta, ja Helsinki oli osoittanut minulle, mikä se rakkauden kohteeni oli.

Siinä vaiheessa, kun olin vähin erin alkanut tajuta, miten erilaista elämää varuskunta-alueiden – meidän tapaukssamme lennostojen – ulkopuolella, eli normaalissa siviiliyhteisössä elettiin, olin alkanut hämmentyneenä pohdiskella siihenastisen elontieni ja ennen kaikkea elämänkokemukseni itsenikin yllättänyttä kapeutta. En ollut oikeastaan ennen kymmenettä syntymäpäivääni, Helsinkiin tulomme ajankohtaa, oikein tajunnut, että asiat eivät kaikilla olleet samoin kuin meillä. Eikä meillä samoin kuin muilla. Jos olin näistä asioista jonkinlaisia aavistuksia ehkä jo Porissa asuessamme alkanut saada, olin ollut ainakin liian nuori ja malttamaton niitä vielä pohtimaan, ja liian koke-maton ymmärtämään.

Nähtyäni ja koettuani Helsingissä jo ensimmäisen vuoden aikana toisaalta erittäin varakkaiden ihmisten asumisolosuhteita ja ”kultahampaisten”, niin kuin Wexa heitä kutsui, muutakin elämäntyylä, totuus ihmiselon suuremmasta monimuotoisuudesta oli alkanut pikkuhiljaa valjeta minulle. Toisaalta sen oivalluksen syntymistä olivat edesauttaneet ainakin suomalaisittain toista äärilaitaa edustavat kokemukset joidenkin ihmisten ja perheiden perin vaatimattomista ja suorastaan tuskastuttavan köyhistä oloista, joissa suuret perheet olivat elää kituuttaneet mitä ahtaimmissa oloissa aivan samassa kaupungissa. Aloin nähdä oman perheeni aseman tämän kaiken keskellä. Se oli suhteellisen vakavaraisen, mutta verrattain vaatimattoman

virkamiesperheen turvallista elämää hallitun sovinnaisuuden kyllästävässä ilmapiirissä, jossa ei ollut loistoa, mutta ei toisaalta puutettakaan.

Koska muutakaan mallia elämästä ei minulla ollut siihen mennessä ollut, ei oikeastaan ollut mikään ihme, että olin pitänyt sitä normaalina ja kaikkia ihmisiä koskevana asiantilana. Nyt tajusin, että kaikilla perheillä ei ollutkaan kodeissaan vähintään viittä huonetta. Varuskunta-alueilla ei perheiden välisessä elämässä ollut mainittavia eroja ollut. Mutta eräs piirre oli niissä selvästi erilainen kuin ”siviilimaailmassa”: jatkuvat, loputtomilta tuntuneet muuttamiset, lasten retuuttamiset paikkakunnalta toiselle ja läänistä toiseen. Ne olivat, jos sen nyt niin haluaa ilmaista, automaattista rotaatiota ja seurausta upseeri-isiemme ylenemisistä sotilasmaailman hierarkiassa. Mutta aavistelin, että myös siviili-ihmiset joutuisivat tulevaisuudessa liikkumaan enemmän ja samalla tavalla kuin upseeriperheetkin. Miksi minä näin uumoilin, en tiedä, mutta kaipa se silloin vain tuntui siltä, että tasapuolisuuden nimissä sitä loputtoman muuttamisen herkkua piti muidenkin päästä maistamaan. En silloin voinut tietenkään tietää, että työelämän rakennemuutokset tekisivät tästä aavistuksestani totta noin kolmekymmentä vuotta myöhemmin.

Lähes joka vuosi eteeni olivat tulleet uudet kaverit, uusi murre, oudot tavat, erilaiset opettajat ja ainakin osittain tuntemattomat naapurit. Osa muita upseeriperheitä muutti nimittäin samoihin aikoihin samoille paikkakunnille ja samoihin taloihin. Silti alituinen ympäristön vaihtaminen oli yhtä jatkuvaa kulttuurishokkia. Elämä itse varuskunnissa

oli aika lailla samanlaista, lääninvaihtamisista ja muista muutoksista huolimatta. Se oli kaikkialla melko sisään-päin kääntynyttä elämää, joka eli omilla ehdoillaan, eräänlainen hallittu kaaos, jonka ylläpitämisessä tarvittiin välillä sotilaallista kurinpitoa. Siitä minullekin oli ehtinyt kertyä henkilökohtaistakin kokemusta mielestäni jo aivan kylliksi ”rähinäremmin” välityksellä.

Siinä loputtomassa muuttoreuljanssissa oli ollut pakko oppia sopeutumaan nopeasti uusiin oloihin ja tilanteisiin. Toisaalta se oli jokseenkin kaksijakoista elämää. Samaan aikaan, kun kaikki muu ympärillä muuttui, mikään ei kuitenkaan muuttunut sotilasalueiden sisäisessä elämässä, vietettiinpä sitä missä tahansa. Välittömän lähiympäristön elämäntavat, vanhemmat ja sisarukset olivat samat koko ajan, vaikka muu elinympäristö vaihtui. Tästä syystä myös Salokorven sisarusparven sisäinen kiinteys on kestänyt aika lujana kaikki nämä vuodet. Me istuimme aina samassa reessä ja samojen vällyjen alla, mutta maisema jatkoi muuttumistaan. Mutta se oli kaikesta huolimatta – ja onneksi – sellaista tervettä koheesiota, joka esti meitä klikkiytymästä omaksi suljetuksi, itseensä tyytyväiseksi ryhmäkseen. Meidän oli yksinkertaisesti vain pitänyt turvautua toisiimme kaikkien myllerrysten keskellä. Sellainen lähentää ihmisiä toisiinsa, mikä on myönteinen asia.

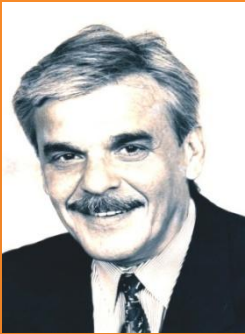
Omalta kohdaltani voin sanoa, että sen ikuisen liikkeen levottomuus tarttui minuun ilmeisesti lujemmin kuin sisaruksiini, ja siitä yhä uusiin paikkoihin siirtymisen pakosta oli tullut myös jonkinlainen tarve. Se iskostui sieluuni koko loppuelämäni ajaksi. Sillä oli omanlaisensa vaikutus

myös ihmissuhdekäsityksiini ja sosiaalisuuteeni. Vaikka olen pohjimmiltani aivan yhtä ujo kuin sisaruksenikin, se ilmeni minussa vastakohtanaan, omalla tietoisella päätökselläni. Minä reagoisin ainaisiin elinpaikan ja elämänymppäristön muutoksiin kehittymällä suorastaan ylisosiaaliseksi. Välillä tuntui kuin sieluni yksinäisessä erakkoluolassa olisi ollut jatkuvat avoimien ovien päivät. Olin liiankin äkkiä urbanisoitunut erämaasusi, joka jolkotteli erossa omasta laumastaan, omilla poluillaan ja omin ehtoinensa. Sellaisilla retkillä piti hyväksyä kaikenlaisia ihmiskäsityksiä, -suhteita ja elämännäkemyksiäkin. Vaikka se kaikki oli tietyllä tavalla outoa ollutkin, minun oli vaikea kuvitella vaihtoehtoa valitsemalleni elämäntavalle.

Koin, että nopeasti muuttuvassa ympäristössä ne kaverit, jotka edes joksikin aikaa olivat saatavissa, oli voitettava puolelleen nopeasti, koska heidät oli ennen pitkää taas jätettävä taakseen lopullisesti. Minusta tuli sitä myötä jäälautoillatanssija myös ihmissuhteissa. Siitä saattoi ulkopuolinen saada vaikutelman pintapuolisuudesta ja jopa välinpitämättömyydestä, mutta ei se sitä ollut. Juoksevasta virrastakin saa napattua kalan vain olemalla nopea liikkeissään. Vaikka se ei ollut oma valintani ollutkaan, sillä tavalla olin joutunut elämään koko elämäni siihen mennessä. Mutta ellen olisi toiminut ja käyttäytynyt juuri niin ylisosiaalisesti kuin olin, valtava määrä hienoja kavereita ja muita ihmisiä olisi jäänyt minulta kokonaan tapaamatta ja tuntematta. Se olisi ollut todennäköisesti suurempi vahinko.

Jäälautoillatanssija oli vertauskuvallinen ilmaus ja ilmensi

JÄÄLAUTOILLATANSSIJA

Kaarlo Juhana Salokorpi rakastuu Helsinkiin, josta tulee hänen henkinen kotinsa, paikka , johon hän aina palaa matkoiltaan. Se ei silti lopeta hänen päättymätöntä jäälautoillatanssimistaan. Paikoilleen pysähtyminen saa hänet tuntemaan itsensä vaeltavaksi nomadiksi, joka on kadottanut ainioan kamelinsa keskellä aavikkoa. Hän tekee musiikillisen läpiurron, mutta jokseenkin arveuttavalla tavalla. Salokorpi rakastuu nuoreen filmitähteen ja tapaa elokuva-alan eläviä legendoja.

Helsingin Eteläsataman tarjoamat kyseenalaiset herkutteluhetket eivät rajoitu pelkkään ruokailuun. Kolera-altaan siltavahdin elämäneväävät on hätkähdyttävä tarina eurooppalaisesta tulevaisuudesta. Pedofiiliin pianotunnille Kaarlo huomaa joutuneensa, kun varsinainen soitonopettaja hommaa hänelle sijaisen. Tanssihallin suursiivoksi houkuteltu poika joutuu toteamaan, että palkanmaksun laita on vähän niin ja näin. Kaarlo ajautuu kahden ikkunan loukkuun ja käry käy taas.

Turhauttavien pianonhankintayritysten jälkeen tapahtuu henkinen luopuminen siitä ja Kaarlo pääsee onnekseen rautalankayhtye The Amateursien rumpaliksi. Aikaisempi haave tanssimusiikon urasta alkaa vetää viimeisiä henkäyksiään. Kaarlo joutuu ihmettelemään, kuka on John Lennon ja mikä bändi The Beatles oikein kuvitteli olevansa.

Huvilakadun "femme fatale" on sekoittaa nuoren Salokorven pään lopullisesti.

ISBN 978-952-6607-00-9

Ars-Gnosis, Helsinki